

[Justitsministeren.]

lige. Lad mig derfor benytte denne lejlighed til at understrege, at en straffet person kun er udelukket fra ansættelse under staten, hvis det straffbare forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller gør ham uværdig til den agtelse og tillid, som stillingen kræver. En straffet ansøger må bortset herfra ikke på forhånd lades ude af betragtning i konkurrence med ustraffede ansøgere, men han skal underkastes samme helhedsvurdering som de andre ansøgere.

Ansættelsesmyndighederne kan i almindelighed kun få oplysninger om ansøgerens eventuelle straffe ved straffeattest fra strafregistret. Derimod gives der ikke oplysning fra rigsregistraturen til brug i ansættelsessager. Undtagelse herfra er alene gjort med hensyn til verserende statsadvokatsager for personer, som agtes ansat som toldbetjente eller grænsebetjente, samt med hensyn til personer, som agtes ansat i det revisionsdepartement, der reviderer politiets regnskaber.

Morten Lange: Hvad angår adressen på spørgsmålet, havde jeg gjort mig de samme overvejelser som justitsministeren; jeg var og i tvivl, men jeg takker foreløbig for svaret.

Jeg vil imidlertid gerne spørge ministeren, om det var hans hensigt med svaret i virkeligheden at gøre behandlingen af disse sager yderligere restriktiv i forhold til, hvad der var det indtryk, jeg har fået af cirkulæret.

Jeg forstod, at straffeattestsager ikke alene skal bedømmes konkret på, om de giver en risiko i forbindelse med den pågældende ansættelse, men også skal indgå i den almindelige bedømmelse, sådan at forstå, at selv en risikofri antegning på straffeattesten — hvis jeg må kalde den det — skulle kunne gå ind i den samlede bedømmelse. Også kun ud fra et sådant synspunkt vil man overhovedet kunne forstå, at en mindre tumult i en militærnægterlejr skulle kunne være afgørende for en ansættelse i postvæsenet, et forhold, som jeg for mit vedkommende synes ligger langt væk fra det, man måtte betragte som belastende, idet det formodentlig heller ikke — og det vil jeg også spørge ministeren om — kan komme ind under beskrivelsen af sådanne

handling, som ville medføre afskedigelse, hvis man var i tjeneste.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg kan sige, at det er ikke min mening at forandle de regler gennemført, der er mere restriktive end dem, der er i cirkulæret, men i cirkulæret står altså også, at den agtelse, en række stillinger kræver, må kræve, at der ikke har foreligget et strafbart forhold af en vis styrke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Merete Bjørn Hanssen* til justitsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af oplysningerne om det åbenlyse salg af alle former for narkotiske stoffer i Projekt Fabrik i København?“

Skriftlig begrundelse.

Der foreligger nu gentagne oplysninger om, at der i fuld offentlighed foregår salg af alle former for narkotiske stoffer, herunder den farlige morfinbase, på Projekt Fabrik i København, uden at politiet griber ind over for disse ulovligheder.

Den narkotikapolitik, der er fastlagt her i landet, har set det som sit hovedformål at komme handelen med de narkotiske stoffer til livs, ligesom den forhøjede strafferamme til 6 års fængsel er indført for i stærkt skærpet form at kunne ramme forhandlerne.

Det må derfor undre, at chefen for narkotikapolitiet i København, Volmer Nissen, i fjernsynet kan erklære, at politiet ikke hidtil har ment sig i stand til at kunne standse den åbenlyse forhandling i Projekt Fabrik, skønt man er fuldt vidende om den. Offentligheden savner en forklaring på, at der ikke gribes ind.

Merete Bjørn Hanssen: Mit spørgsmål til justitsministeren har kun ét formål: at skabe klarhed i en situation, som må forekomme både offentligheden og os, der er i folketinget, og som beskæftiger os med narkotikapolitikken, uklar. Vi har jo af gode grunde måttet stå usikre over for mange af de nye og ukendte problemer, som ungdomsnarkomaniens udvikling i de senere år har skabt i vort samfund, men der har dog ikke